

ДѢЛО

Выходить во Львѣвъ що Среда и Суботы (крѣмъ рускихъ святъ) о 4-хъ годикѣ по полудни.
 Редакція и администрація подъ Ч. 15 пляць Маріиній.
 Экспедиція для мѣстныхъ предплативокъ уряджена въ друкарня Т. Шевченка (улиця Крива Ч. 2 на 1-омъ поверѣ).
 Въ листы, посылки и рекламации кладежить переслати подъ адресомъ: редакція и администрація „Дѣло“ Ч. 15 пляць Маріиній.

Предплата на „Дѣло“ стоить:
 на цѣлый рокъ . . . 8 зр.
 на пѣть року . . . 4 зр.
 на четверть року . . . 2 зр.
 Предплату кладежить переслати франко (налучше почтовымъ переводомъ) до: Администрація час. „Дѣло“.
 Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. а в. отъ одной строчки печатной.
 Романищамъ неопечатанъ вѣдлий бѣт порта.
 Рукописи не звертаются только на посредно застереженіе.
 Подписки часомъ стоить 10 кр. а в.

ОТЗВА

до руского народа.

Плывными буквами записане въ исторіи и сердцахъ нашихъ австрійской Руси десятилітне володѣніе цѣсара Юсифа II.
 Оно положило першу основу до нашего національного отрождения.
 Подъ мудрымъ и справедливымъ желаніемъ того вѣчнопамятного Вѣщеносца сбѣдичилась остаточно наша 500-лѣтня неволя, засіяла нова благодатна ера для руской церкви, руской мысли, руского слова и всего того, що серцю рускому святе, и чимъ оно яко наибольшимъ скарбомъ своимъ дорожить.
 По догавтковой власной нашей борбѣ о права народий допомогъ намъ Юсифъ II выдвинутись зъ неволи и взяти участь въ культурной работѣ прочихъ народѣвъ.
 Рускій народѣ! За кілька дѣвъ представитя Тебѣ случайность, заявити передъ лицомъ цѣлого свѣта, якъ глубоко и съ якою любовію Ты память Твоего Монарха-Освободителя въ глубинѣ души Твоей хоронишь и съ якою честію жена благодѣтельствъ и правдивыхъ друзей Твоихъ Ты почитавъ.
 Дня 17 (29) листопада с. р. припадає 100-лѣтня память вступленя на престолъ своихъ Отцѣвъ незабутного Монарха и початку его вѣкомной дѣятельности.
 Въ свѣдомости своего обовязку Русины престольного города Львова выбрали зъ себе комитетъ, чтобы день той съ достойнымъ его значеня торжествомъ отпразновати.
 Пѣсія установленя вже програмы

отбудеся въ той день помпанине богослуженіе, на котре посѣпятъ каждый до своей приходской церкви, где помолитса за упокой души великого Благодѣтеля.

Слѣдующого дня, с. е. во второкъ 18 (30) листопада, отбудеся во Львѣвъ митингъ або зборъ Русинѣвъ зъ цѣлого нашего краю, на котромъ обговорюватса будутъ всѣ важившія справы руского народа въ Галичинѣ.

Отзвямось протѣ до всѣхъ вѣрныхъ сыновъ Галицкой Руси, сочувствующихъ нашимъ начинаніямъ, съ възваніемъ и усиленнымъ прошаніемъ, чтобы якъ наибольшимъ дѣломъ того явились во Львѣвъ и тѣмъ голосно засвѣдчили передъ цѣлымъ свѣтомъ, що Русь наша зерно свободы, кипене передъ 100-лѣтними рукою незабутного Юсифа II, въ груди своей съ жаромъ и цѣлою теплою жизненности своей плакает и що за народну и людску честь свою противъ всѣхъ покривденъ и напастей недругѣвъ, якъ одинъ мужъ станути готовна.

Львѣвъ, 29 жовтня (10 листопада) 1880.

Отъ комитету, занимающогося устрояемъ торжественного Юсифиньского обходу.

Gazeta lwowska.

Въ 73-омъ ч.-лѣтѣ нашей часописи появились мы съ становища пришедшя основныихъ законѣвъ о тайнѣ листѣвъ и ненарушимости домового права фактъ, що ц. к. тернопольске староство на власну руку забрало зъ почты посылку неконфискованныхъ книжокъ, надуану до семиница Василя Болуха и предприняло до-

мовой ревиіи у учителя и кѣлькохъ сельнѣвъ въ Кутковичахъ. Мы показали, що сей фактъ никакъ не дасться оправдати передъ нашими изъ томъ взглядѣ приписани основныихъ законѣвъ на подстанѣ власной отовны тогожъ ц. к. староства тернопольского, въ котромъ доводно показуемъ, що съ правдою невіднимъ есть спростованіе „урадованъ“ Gazety lwowskiej: будытобы „у селить“ (въ Кутковичахъ) не роблено ревиіи и що сего року ц. к. староство (въ Тернополи) предприняло всего лише двѣ ревиіи а именно у п. А. Рыбачика въ Микуленицахъ и въ Кутковичахъ у тамошного учителя Роговнянского и селянина Василя Болуха въ причинѣ незаконного подварѣня, що анимаютел розповсюдженіемъ сконфискованой ц. к. прокураторіею державной во Львѣвъ брошюры: „Посланика Владимира Великого“. Се спростованіе Gazety lwowskiej было есеіемъ съ правдою не згѣдне, понеже въ власной отовны ц. к. тернопольского староства отчитаной дня 28 вересня с. р. при судовой росправѣ противъ пп. Гучковского и Щербана ясно окаяуеся, що 1) доперва само ц. к. староство тернопольске перешлиши въ власной руки „wskatek publicznego dopiesienia“ почтову посылку неконфискованой, а противно ц. к. львовской прокураторіею проуценено а тѣмъ самымъ дозволеного „Посланика Владимира Великого“ и поробивши у селить и въ учителяхъ Кутковецъ ревиіи зажадало посредно отъ львовской прокураторіи зарадженя конфискации сей брошюры, 2) що въ часѣ забраня почтовой посылки и домовыхъ ревиіи въ рамѣнъ сегожъ староства не могло бути еще и мовы о сконфискованіи „Посланику“ и ея брошюра не могла узаконитись забороною а забраніе посылки и домовы ревиіи задля ней не могли бути ничимъ „узасадненъ“, 3) що ц. к. староство мужельно предпринимати тѣ ревиіи такожи и у другихъ селить Кутковецъ, бо въ тѣмъ отовнѣ подає ц. к. староство, що заданя брошюры находилася майже изъ каждой селитьской хатѣ Кутковецкой.

На той подстанѣ доказали мы въ нашей статіи: „Чи обовязують основныи законѣвъ“, що спростованіе Gazety lwowskiej было съ правдою невідне и що забраніе почтовой посылки и домовы ревиіи зарадженя ц. к. тернопольскимъ староствомъ не дадутся оправдати передъ основными законѣвами.

Въ ч. 256 въ 5 н. с. листопада, отже бѣльше исп. цѣлымъ мѣсяцѣмъ обивѣнше, замѣщя „урадова“ Gazeta lwowska на вышеш задану статью нашу слѣдуюче спростованіе: „Руске „Дѣло“ ухѣтило въ ч. 73 въ дни 2 жовтня с. р. вступити статью, въ котрой удержує, що спростованіе Gazety lwowskiej въ справѣ минимыхъ незаконныхъ ревиіи домовыхъ, зарадженыхъ ц. к. тернопольскимъ староствомъ въ цѣли конфискации брошюры въ тамошномъ поствѣ — не есть згѣдне съ правдою. На доказъ своего тверженя наводитъ „Дѣло“, що при росправѣ ревиіи противъ пп. Щербана и Гучковского дня 28 верес. с. р. отчитано отовну ц. к. тернопольского староства до львовской ц. к. прокураторіи, въ котрой окаяуеся, що тернопольскій староста въ власной инициативѣ забравъ зъ почты посылку адресовану до Василя Болуха обивающую изъ себя кѣлькадесть экземпляровъ брошюры, котрыхъ розповсюдженіе не было заборононе. На подстанѣ аске тѣмъ информаціи можемъ змѣниты „Дѣло“, що ц. к. тернопольске староство не вытосовало никакой отовны до ц. к. державной прокураторіи въ повѣстной справѣ, що про тоє наведеный черезъ редакцію „Дѣла“ документъ доводимый, котрый має ослабити спростованіе Gazety lwowskiej, якъ существующе (nie istnieje).“

Щоже можна подумати о семъ „спростованіи“ Gazety lwowskiej, овертого на „аутентичной информаціи“? Вале жъ не что иного, какъ тоє, що редакція „Дѣла“ выдумала кѣйсь документъ ц. к. тернопольского староства и на подстанѣ выдуманой отовны не только въ блудѣ вводити читателю публику, але бѣзидетально имитирує ц. к. тернопольскому старостѣ

СЕРАЕВО,

столица Босніи.

(Шока прыватного часу нашего земляка.)
 (Конецъ.)
 Наибѣлѣйшая „каванна“ называеся Турция и лежитъ среди красной горы ду надъ берегомъ Милачки, — и тутъ можно побачити глубоко (?) выдуманныхъ Турѣвъ, протягившихъ на диванахъ, котры нарокомъ дан того на лавкахъ попростованно; и тутъ на землі въ повѣнчиву славянской не аниахъ Турѣвъ свои предвѣсныя адумы, котра икъ исходи въ Ориантѣ, не есть ничимъ икъ бѣзопечено аниахъ, солодкою о только, що выкалочае веску чинить духа и тѣла. Прогнывающа на диванѣ, ругався дѣлаши о кѣлькой грѣбѣ, чтобы бѣт часу до часу потянути доложку морной, правдивой турецкой лавы, або въ доного цѣлѣмъ клубокъ дыму. Часомъ почитаетъ и старый Турѣвъ-побаръ, та аниахъ до есунныхъ аордыи свои „тамбурицы“ инструменту, подобно до нашей гитары, акулъ сумну цѣлою.

причку около 110 метрѣвъ высотѣмъ, въ котрого кондыи закутокъ въ Сераевѣ добре видно и разобнати можна, але до довоиче силныя, на що рядъ австрійской авернуль уже увагу и додає венныхъ старанъ, чтобы ви лучше укрѣпити. Коли огонь изъ мѣстѣ постане, дають въ отен выстрѣлами въ арматъ мешаніямъ аниахъ, на котрой дѣланици горить а перша паште на мѣстѣ пожара завѣгда войсковая сторожа огня, котра на кдивовану Турѣвамъ дождає при томъ чудовѣ смѣлности и зручности, що особливо добре отбѣлає отъ браны ираны и узвѣдливости, аку мѣстѣва охотничя сторожа еще до шайбъ поконати не могла. Погланивши въ той крѣпости на мѣсто, видно, икъ уже изъ горѣ славянскыи, великанскыи садъ, а среди него сторчатъ вѣдиной домы и минареты, такъ що только середина мѣста свѣтитъ молъ великою львиною. Походитъ то отъ страшного пожара, котрый изъ р. 1878 четверту часть мѣста буть инициалъ, при тѣмъ и деревъ изъ томъ цѣлымъ кутѣ выгорѣвъ.
 Горы довола мѣста представляются душе сумно, а котъ розкладомъ пригадуєтъ на пѣмѣ гѣрѣвъ изъ Карпатахъ, котры тянутъ по надъ долины доверчей карпатскихъ гѣрѣвъ, всежъ тамъ не ставъ икъ голоной окрасы, т. е. палоничъ и льбѣвъ. Навѣтъ тамъ, где зъ далека у-

смѣхаютъ зеленой лавкѣ, не побачишь зъ близка красоты, бо бѣльше аниахъ камаши икъ травы и деревныи.
 Любидеть мѣста постанъ въ Сербіи (цѣры христіанскыи або могомеданскыи) Турѣвъ, жидитъ, цитанитъ и малого числа ахотничъ въ иншихъ народностей. Правдивыхъ Турѣвъ, потомкѣвъ тыхъ бисурманъ, що Боснію першій разъ р. 1401 а отахъ вторно 1526 и уже трѣвало адобули, есть въ краю небогато и они ромѣнтъ на першій взглядъ отъ своихъ единѣрцихъ сербско-славянскыи походисена, котрыхъ предки за для користей и рѣсноврашеня съ самими пану-кчани Турѣвами передъ пѣнами ибру могомеданску приписани.
 Що до строю носитъ Сербѣ, навѣтъ христіане, подобно икъ Турѣвъ. И одий и другій обивають голову шапкѣмъ (турѣваномъ), такъ что годѣ икъ разобнати, особливо тыхъ, що до власной вертѣвы належать; мѣстѣйшии могомедане маютъ на ногахъ подобныи обувы, и то пантофѣль, вытѣпачъ зъ передѣву на острѣи долей носы, чтобы при вступѣ до свѣтлыи верхній, котры можуть бути вывороненый або заболоченый, въ передѣвку ливити; кто носить только одно обувы на ногахъ, мусятъ его передъ порогомъ мѣшефъ такожи скинути и входить босымъ до дому божого. Дальше постанъ стрѣй и од-

ныхъ и другихъ зъ поганицъ дивного краю, бо отъ носка аниахъ по кѣлькіи выгладають якъ широка порослана свѣдница, а дальше, отъ кѣлькіи аниахъ по шетки ануауаються такъ дуже, що до тѣла тѣсно пристають и выгладають якъ казанѣвъ. Плечѣ и груди закрытає рядъ шестеру бѣвъ рукавицъ але зъ аниахъи крылами, икъ при контунахъ. Сорочка має широка рукавы, носѣтъ, котрыхъ принаежуєтъ, есть правильно широка и велика, а голову акрымають тыхъ, що не носѣтъ шапкыи, малъ, черной шапкыи, котрой на утитѣ въ горѣ кружачки съ кутасомъ чорнымъ або синимъ изъ середины. Стрѣй меншанъ бѣльше простый: свѣдница и бѣла сорочка. Свѣдница есть изъ долѣ розтѣта и аниахъа обива кѣнцими до ногъ, такъ что можна думати, що то поганицѣ. Сербѣа носѣтъ на головѣ шапку а Турѣвниа дѣвчата выкладать собѣ на головѣ авчачнай кальпераной плахты, не завѣдуєчи аниахъи складачки икъ. До свѣтлого строю Сербіи належитъ такожи горѣтъ и то свѣтло изъ тѣхъ стѣгненый и на перѣдѣ выкрошый, отже противно икъ у замужныхъ Турѣвниахъ, котры цѣлѣмъ закрытаються — навѣтъ лице и носѣтъ по верху свѣднѣи одежи доны и чорной шапкѣй велѣканатѣ плащѣ зъ пѣлиривани. Головы акрымають они великими плахтыми, подобными до нашихъ рѣнтухѣвъ,

мы неблагоговудно си розвивали, чи то она в своїм розвою надбала на страданя кожодї пден собствених, чи то так зарядив розумъ Божїй, которого „чеснотав судова и несподїимй путїе“, досить, що послїдуючи висшїм воли ми принудженї теперїше виданїемъ „Р. Слова“ перервати. Повинучиєся наставникамъ нашимъ и хотїчи мїрѣ Хрестоуъ мати межї собою, мы хотїмъ съ кроїю пересакненїмъ сердцеъ, подїаємо пезавидної судбї, уповачи на Бога, що насъ не оставитъ, що „дїавлитъ насъ отъ врагъ нашихъ и отъ всїхъ ненавїдїащихъ насъ“. Богъ и добрї злою не дадуѣ намъ загнїтути. Нїкто, надїсемою здоровомїславїей и доброй волї не кїне на менемъ прокїона на насъ, покаже и напомене намъ видобутїся зъ матерїальной руїны, на яку сьомо вїстанїемъ черезъ перерву видана реченою часопїсоу, такъ якъ масъа велїей рахунка съ друкарнею, котрї лише тогды будемъ могли виробити, на коїи всї залогїстї отъ Н. Т. Чїтанїемъ нашихъ такъ зъ текучою якъ и минушїхъ дїтї намъ якъ найкороше будуѣ надїсано.

— Редакцїя одержала дописъ, въ котрїмъ одїнъ львївскїй Русинъ съ жаломъ подїюєтъ той свѣтъ, що гдєкїй рускїй свѣщеникъ отравляючи службу богу вѣ взуитскїмъ костелѣ не держать руского обряду, але дїєвїня зъ латїнского обряду власноручно принїмають. Одїнъ свѣщеникъ рускїй отравляючи службу богу въ костелѣ взуитскїмъ вѣ второкъ, дня 2 н. с. надїснота, уважавъ потрїбнїмъ помїнути передъ зачитанїемъ гр. к. повїдїанна молїтву: „Вїрую Господи и исповїданїю“.

— Конкурса учительскїй. Рада школьна окружна въ Станїславовѣ розписує конкурсъ на посады учительскїхъ школъ етаповїхъ: 1) въ Угорїнахъ, 2) въ Крылої и 3) въ Ямїнцї съ рїчною платою 300 зр. и 4) на посаду управлїючого учителя при 4-класної школї въ Томїанї съ платою 450 зр. Рїшїнєцъ подавали до 3 (15) грудня 1880.

— Именованя учительскїй. Кр. Рада шк. именовала дїєвїтїма учителями школъ етаповїхъ: Андр. Бїлозера въ Незановї, Зах. Пїльнїского въ Мышвїнцїхъ, Ян. Барбїцкогъ въ Крижановцїхъ, Леоп. Шеремета въ Ковчїнцїхъ, Едвард. Данкеша въ Круковцїхъ, Франц. Марца въ Верховцїхъ, Адольфа Мїтезу въ Сколишнїи, Валентїно Натаньского въ Щуровї и Царюла Старшїа въ Щуровї.

— Про похоронъ Данила Каменецкого въ Петербургѣ пишє „Новое Времѣ“ (ч. 1671): „Похоронъ Каменецкого отбуєся при участї старшихъ и молодшихъ его друзей, знакомыхъ и почитателїхъ. Смерть того украиньского дїателя можна назвати другою по Шевченку невольною утратою Украинї. Надъ могилою его промовїть прїятели о. Опатовичъ схарактерїзовавши въ короткихъ а теплыхъ словахъ покойного яко чоловіка и дїателя. Але не менше велїий впливъ зробили бесїды двоухъ молодыхъ друзей покойника: Лукїянова и Славостїоу, висказавъ по рускї (українськї). Лукїяновъ такъ промовїтъ: „Панове гроходо! Тїха и опромїна участї кождого простого робїтника, чернобочного, на всьомъ шлїи працї. Той в той архїтектъ построїтъ такую а такую будовлю, той инжинїеръ збудовавъ такую желїзницю, — именованя архїтекта и инжинїера переходить зъ устъ до устъ, обѣщаючися въ газетахъ и книгахъ... А робїтникъ, котрїй въ потї чола выкованїемъ вѣхъ планцъ, звосачи при томъ голодї и холодї, — той робїтникъ иньому невольникъ... Думка о такїмъ простомъ робїтнику прїшла менї въ голову якъ разъ тутъ, надъ могилою Каменецкого: покойникъ буѣтъ тїмъ самимъ чорнымъ робїтникомъ на полї отрожденя украиньской народности и розвїтї украиньской литературы. Близкїй прїятель Шевченка, Кудїма, Бїлозерского и другихъ Украиньскихъ народоуцїхъ, Каменецкїй окончїшиа въ 1856 р. курсъ въ Киевскїмъ университетѣ стана одїнимъ зъ найперсїнїшїхъ дїятелїхъ народныхъ вѣ такъ званихъ управноуцїнскихъ кружкахъ зъ вїдїа 50-тихъ и початку 60-тихъ роукїхъ. Онъ збиравъ матерїалы для украиньской етнографїи, зобрвавъ до 500 украиньскихъ пїсень и началъ буѣтъ вышукати ихъ въ свѣтї, але въ 1864 р. жубївъ заллї пенїахъ, всїхъ злїстїнахъ прїчиня заперестати свое дїло. Покойникъ буѣтъ управлїючимъ першою украиньскою друкарнею (П. Бульва) и тамъ онъ провїдїє пожду свободну отъ завѣтъ службовыхъ минутъ: онъ редагуєтъ гдєкїй украиньскїй рукописъ, робївъ коректу украиньскихъ книгъ в наїтъ власними руками складавъ до друку „Кобзаръ“ Шевченковогъ, „Народнї оповїданїя“ Марїа Вовчїа и многї другї знаменїтїхъ украиньскїхъ творцї, не доверяючи того дїла простымъ складачкамъ, щобъ зъ возна на руского языка и рускої правопїсї не наробїла опїибкы. Кроїмъ того Д. Кам. буѣтъ одїнимъ зъ острїдїюхъ нашої „О-

сновы“. Коли Основа перестала виходити и по заборонї видавати рускїхъ книжекъ въ Петербургѣ гдєкїй зъ бувишїхъ товаришїхъ Кам. ого, всїмъ зїбїтїмъ яко литератм-Українцїмъ, — побїт гїстоюъ политичныхъ повзгоїдїнъ, вырєкїса рїдного дїла, спалили то, чому впередъ поклонїлись и хотї не поклонїлись совсїмъ тому, що впередъ въ богото тїнталї — Каменецкїй, той незвїстїй робїтникъ и мученикъ за и-дею, до послїднихъ хвїль житї оставъ вїрнимъ своему знамени, оставъ вїрнимъ Украинї, пародолюбемъ, готовымъ на всї жертвы за свое дїло... Мажочї не мало знакомыхъ межї молодежію онъ учївъ ихъ любити рїдану землю и рїднїй народъ а молодихъ сердечне его поважала. Каменецкого не знає вся Украина, якъ знає Шевченка, але не погїбно слава такїхъ людїхъ, якъ сей покойникъ, хотї при житю кроїмъ другїхъ свїтѣ о нїмъ не знаєтъ. Знакомї розкажутъ про него другимъ, наїшуть въ книгахъ — и честнїмъ чоловікѣмъ знайдєт свое и за могилою. Звертаючися до домовнїхъ покойного закїнухъ промову словами зъ поємы безсмертного Шевченка:

Снї козаче, — душа щїра,
Хто-небудь згадає!¹⁴

Бесїда п. Лукїянова глибоко тронула всїхъ присутнихъ. Съ такимъ самимъ горячимъ чувствомъ було выслуханє и другє надгробнє слово п. Славостїоу. Онъ промовївъ по рускї: „Мы всї, що прїїшли за сею домовнїю, всї мы, повторяю, несказано глибоко пораженї и опечалєнї великою утратою такого дорогого чоловіка, якїмъ буѣтъ сей борець за правду и за свою дорогу Украиню. Що онъ прїїсь їй въ жертву, — мы знаємъ; якъ онъ любївъ свою Украиню — мы бачили: годїну передъ смертїю, въ тяжкихъ мучкахъ, онъ разъ-на-разъ повторивъ: „Україна моя, широка Украина!“ Панове, якъ много сказано въ тїхъ немогихъ словахъ! Яка душа, яка молада, горяча чущє въ нїхъ до дорогое Украинї! Ни лїта си не прїгасали, ни людє, — и умеръ онъ съ нею и уїсь си съ собою въ могилу, вїрнїй собі и своїй Украинї. Тяжко було ему покидати сей свїтъ, дуже тяжко. Верїтєся лїта мен, лїта молодїи“, свїтавъ онъ майже умираючи... Онъ хотївъ жити. А больше всего не хотївъ умерати на чужїнї. Непрїятнїа була ему чужина — своимъ сонєцємъ холоднїмъ, своимъ свїтлїмъ глибокимъ... Тамъ на Украинї, тамъ надъ его могилою барїбикомъ и насилькомъ прїбравою червоноуцїа каїна, соловейко щебетавъ... Тутъ не буде того — той покойникъ утїхї! За то мы, братя, згадаємо его всї: мы молодї, якъ баткя и нарадїнїка нашого, мы, старїй товаришї его, якї брата, друга и чоловіка! Згадаємо его словомъ щїрымъ, теплымъ и наматїю доброю — вїчною!¹⁴

Памятъ покойного почтїли окремыми пїснями съ надїсоями: „Чернїговцї“, „Полтавцї“, „Кїєвцї“ и „Кубанцї“. Вїнкї несли дївїцї-студенткї. Ник. Костомаровъ буѣтъ при выноїхъ тїла покойного, але заллї слабости ибгъ не мѣгъ сопроводити его на кладбїще.

— На „Руску бурсу“ въ Бережанахъ зложили вкладки слїдуючї вї. пї. п. Вольскїй дїдїчъ зъ Гїноуцїхъ 3 зр., о. М. Соневицкїй катїх. гїмназ. 3 зр., о. М. Глєбовицкїй прїх. Бережамъ 1 зр., о. Илар. Стєткєвич прїх. Божїкова 2 зр., о. І. Сїюзарь прїх. Дунаєва 3 зр., о. І. Макогонскїй прїх. Лїнїцї горїш. 3 зр., о. І. Луїнїцкїй прїх. Жукова 4 зр., о. Илар. Яровицкїй прїх. Пукова 1 зр., о. Мєх. Вїнїнїцкїй согр. Городища 1 зр., п. Т. Дошичукъ куноєцъ зъ Пїдгаєцї 5 зр., п. Д. Сарачинскїй начал. почты Береж. 3 зр., п. П. Дугїевичъ проч. гїмназ. 1 зр., п. С. Вончукъ унїт. гїмназ. 4 зр. 41 кр., п. Т. Залудїнїй мїщанинъ зъ Пїдгаєцї 1 зр.

Складачокъ оїнъ вї. пї. п. жертвоуцїельцѣмъ сердечне „Спасїи-Бога“ отгїваємєся до всїхъ, кому дорога лучша доля в просвїтї нашого народа, щобъ зволїли шїро зїянїтїся справою нашої бурсї. Обовїдїюмъ на дїломъ, що людє — колїнїй ученика Бережамскїй — шїро тою справою займуться, щобї допомогти бїдїлїшїмъ братїмъ образоватїсь въ заведенїю, до которого самї колїсь то учащали, а нїхїй може дїтїй своихъ посылать.

Дїтїмъ просїмо переслати на руки наїстра бурсї вїр. о. М. Соневицкогъ, катїхїта гїмназїального въ Бережанахъ.

Отъ видїла „Рускої бурсї“ въ Бережанахъ.

Вїсти епархїальнї.
Зъ АЕпархїи Львївской.
Канонїчну вїстїтїююю якъ прїхѣдъ Поручникъ дек. Бережамскогъ получаєтъ: о. С. Левкїй зъ Круглуцї; на Особїй дек. Чортївского о. П. Косовичъ зъ Бережнїцї.
Прїєзду получївъ: изъ прїхѣдъ Шляхтїнцї, дек. Тернопольского о. С. Павровскїй.

Душпастварскїй поєдм пол.: о. И. Каблєвскїй зъ Поручїна одержавъ завїдїательство въ Круглуцї, дек. Гусятиньского; о. Т. Турул, поновоуцїаленный прїєзїтєрь одержавъ грамоту на другою приходекого сотруднїка въ Бережанахъ: о. П. Мандзїкъ зъ Осовецъ перенєсєный на завїдїателя капеланїи Бережнїцї, дек. Стрийского.

Въ духовнє сїмєнїе прїнїятї: п. Володїм. Войнаровскїй на 1 рѣкъ богословїя. Цертїфикатъ для слухачя выкладѣбъ богословскихъ зъ 1 р. получївъ п. Севернїхъ Бурачокъ.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— Школьною Часопїсї ч. 5 мїстїтъ: Видмѣвъ наука языка матерїбго на выхованїє (зъ увагї на школы гїмназїальнї) наїсєвалъ Ол. Варївїнскїй, дальше; реформа школьной уставы для школъ народнїхъ; Якъ учїти въ першѣй класѣ дїти, котрї зачали ходити до школы? (дальше, лекцїя 5); Шпакъ (прїєрацїя); Новїнкї; Бїблїографїя; Некрольогїя; Именованя и конкурса учительскїй и пр.

Запрошенїє.

В. Презїдїа ц. к. Намїстнїцтва розпорядженїемъ зъ дня 30 жов. 1880 Ч. 10100 позволила на збірнє добровѣльныхъ даткѣвъ на воснїтальнїцѣ дївоче подъ зарядомъ Словїтокїхъ нїюкїнї чїна св. В. В. по копєць року 1881.

На основї сего розпорядженя комїтетъ занимаючїйся дїлами повшшого заведєнїа має честь просїти Всєчєст. духовенство и почт. мїранїхъ о благосклоннє причїнєнїє оїными дарамї на тую всеважнїу цїль, тїмъ бѣльше що намїренїемъ сего комїтєту єсть, воснїтальнїцѣ тѣє завєсти во Львовѣ, яко безперечно до той цїли найбѣлїтїйшїмъ мїстїнї, подъ зарядомъ Словїтскїхъ нїюкїнї Чїна св. В. В. Пекуча потреба такого заведєнїа во Львовѣ загално узнана дїлає волєке дальше поручєнїє того же злїнїямъ. Докавомъ сего єсть тѣє радѣстнє обстоятельство, що въ послїднихъ часахъ вїлынулї вже на руки комїтєту значнїй жертвы, такъ, що комїтетъ влїчнотїю перенятїй, мїло уважєся бути споводованымъ оголошїти имены и дары тїхъ благороднїхъ дїтєлїхъ.

- Вєч. О. 1. Юзїчїнскїй Іоа. нар. въ Борїнїцахъ 50 зр.
  - 2. Шанковскїй Іак. нар. въ Ковчїнїцахъ 25 "
  - 3. Дудкєвич Іоанъ нар. въ Лїбно 20 "
  - 4. Коцовскїй Ник. нар. въ Огнїовїцахъ 10 "
  - 5. Зарїцкїй Вас. нар. въ Полковомъ 100 "
  - 6. Ганкєвич Іоанъ нар. въ Буцїкахъ 50 "
  - 7. Кобылянскїй Іос. нар. въ Пїблї 40 "
  - 8. Кобылянскїй Іос. кап. въ Марновѣ 5 "
  - 9. Нежелачїй обявїтї своего имени 100 "
  - 10. Борїєкович Мїх. нар. въ Бїлобожнїцѣ 50 "
  - 11. Сюкола Васи. нар. въ Чортковѣ 10 "
  - 12. Дрѣ Ільнїцкїй Іоа. крїл. Соб. Перем. (въ льосахъ) 100 "
  - 13. Бїлїнскїй Іоа. нар. зъ Ілавча 100 "
- Разомъ 660 зр.

Заявїючи тїмъ Всєпочт. дїтєлїмъ свое шїрїше благодарєнїє, Комїтетъ уважєє еще своєю прїятною довжнїєстю, особливо подяковати яко изрядному благодїтелю Всємъ Господїну Свѣтїнїковї мїтрон. коно. Товєчу Кобылянському, парохїи въ Пїблї, котрїй кроїмъ повшшою кїоты, подаровавъ на сю цїль лїотъ застави, кред. институту земского на 1000 зр. в. а. а заломъ и тїмъ зъ вїснєю наведєнїхъ дїтєлїхъ, котрї обїєдїили комїтетовїа готовїсть причїнїтїся и дальшїми значнїлїшїми дарамї на помїнуту загално корнїтнїу цїль. А поручачючї добрымъ усїхъ оїхъ справмъ милостїивою провїдїїєю Божою управнє комїтетъ ласкаєтъ жертвѣмъ и прїєрїтїа до руки подписаного предсїдателя комїтєту, або на руки особѣ, котрї до збірнїа жертвъ цертїфикатомъ отъ предсїдателя Комїтєту уповажєней и замотрєней будуѣтъ.

Наконєцъ не може комїтетъ не звернїти увагї, що онъ свїдомамъ оїное высокою задачі постановївъ, се заведенїє якъ найкороше въ житїє перевєстї, и протєс поручєєтъ найбѣлїтїше сю справу ласкавомъ увагїдїєню, надїючися якъ найбѣлїтїшїхъ и найбѣлїтїшїхъ жертвѣ.

Отъ комїтєту занимаючєгося дїлами воснїтальнїцѣ жєнського.
Во Львовѣ дня 7 надїснота 1880.
Снїєвєстеръ Самбратовичъ, Елпъ.
Предсїдатель комїтєту.

До сего числа долучавь отозву часопїсї „Господаря и промышленности“ въ Станїславовѣ.

Курєвъ збїжїя зъ дня 12 надїснота 1880.

(Странїевоє лївовскїе комїтєтъ курєлїи)

Цїна за 100 кїлограммѣвъ.	отъ до			
	зр.	кр.	зр.	кр.
Пшєнїца	10	10	10	60
„ бїла	—	—	—	—
„ жєлѣ	—	—	—	—
„ осїйна	—	—	—	—
Жїто	9	15	10	—
Ячмєнї	—	—	—	—
Грєчна	6	75	7	25
Овесъ	6	25	6	50
Горѣхъ до варкї	9	—	10	—
„ паст.	7	25	8	—
Вїпїа	5	—	5	25
Кокоруза стара	7	—	—	—
„ нова	8	25	6	50
Рїпакъ зимовїй	—	—	—	—
„ лїтвїй	—	—	—	—
Рїжї (Лїаня)	10	—	10	25
Насїєно лїсно	11	50	12	20
Копїюшнїа (перєхлѣ)	40	—	45	—
Кнїмїъ	—	—	—	—
Лїанкї	—	—	—	—
„ пїсокїй	—	—	—	—

Курєвъ львївскїй зъ дня 11. л. надол. 1880.

ПЛАТїТЬ ЖЕЛАНїТЪ ЛОТР. ВАШТОМЪ

п. кр.	р. кр.
1. Акцїи за штуку.	
Жєлїзн. Кар. Люд. по 200 р.	270 75 274 —
„ львѣ.-чєрн.-лє. по 200 р.	164 25 167 50
Банку гїл. галиц. по 200 р.	291 — 296 —
2. Лїсты заст. за 100 р.	
Общ. кред. галиц. по 5% ав.	96 75 97 75
„ „ „ по 4% ав.	91 — 92 —
„ „ „ по 5% ав. перїод	96 75 97 75
Банку гїл. галиц. 6% ав.	101 25 102 25
Лїсты дов. гал. руот. банку п. 6%	100 — 101 50
3. Лїсты довїнїй за 100 р.	
Общ. рѣш. кред. Завєд. для Гал. и Буков. 6% лєсок. въ 15 лїтъ	92 — 94 —
4. Облїгкї за 100 р.	
Индїемїнцїи галиц. 5% м. к.	97 90 98 90
Облїгкї комуналнїй Гал. банку руоткї 6%	100 — 101 —
Пожичкї кр. зъ р. 1873 по 6%	100 — 101 50
5. Лєсы мѣста Кракова	19 20 21 50
„ Станїславова	23 50 25 50
6. Монєты.	
Дукатъ голєвдерскїй	5 51 5 62
„ дїєкарскїй	5 53 5 63
Наполєондоръ	9 33 9 43
Пїемпєрїалъ	9 63 9 73
Рубль русскїй сїбїрїйскїй	1 57 1 71
„ пшєрїемїйскїй	1 17 1 19 1/2
100 марокъ вїмєнскїхъ	57 70 58 40
Серебро	99 50 100 50

Товариство Просвѣта
набувши на власнѣсть
першїй и наилучшїй
НѢМЕЦКО-РУСКІЙ СЛОВАРЬ
Ол. Партицкого
обїймаючїй 820 сторѣвъ
рїшїлось знїжїти цїну Словаря
зъ 3 зр. на 1 зр. 50 кр.,
щобъ тїмъ чїномъ улєгшїти Вл. Публїцѣ рускої кїпно такъ въ кожодї хвїли потрїбногю ибдручнїка.
Адреса: Товариство Просвѣта во Львовѣ.

Кнїгу дра Ол. Огоновского: Studien auf dem Gebiete der ruthenischen Sprache можна набути въ товариствї „Имени Шевченка“, въ кнїгарнї Мїаїковского, кнїгарнї польскої и кнїгарнї Зєйфарта & Чаїковского во Львовѣ и въ головнїхъ кнїгарнїяхъ на провинцїи.

Рукодѣльня Обува
во Львовѣ, при Рускої улицї ч. 3. въ домѣ Ставропїгїйского Института.

Мажє честь поручїтїся ласкавымъ взгїдамъ Высокопозажногю Публїкї и залєпїваю, що жонїмъ найбѣлїшїмъ старанїемъ будє: всїмъ мїстєчнїмъ и замїстєчнїмъ жадалїмъ якъ найбѣлїтїше и найточнїше задоєтї учїнїти. При ласкавыхъ замѣленїяхъ зъ провинцїи прошю о надїєсанїє на мїру злїжнїтєго работѣ. Въ надѣї, що Высокопозажно Публїка не отїжає менї своихъ взгїдѣвъ остаю съ вїснїмъ показанїемъ
(3-7) **Павло Мартїновъ.**

ГРОМАДА БОКѠВЪ
(пѣвѣтъ Пїдгаїцї почта Завадѣвъ) пошукєє чоловіка честного, тверезого, а доброго Русина, котрїй бы буѣтъ способнїй обїяти обовязкѣо учителя при школѣ парохїальной вразѣ съ писарїєю громадською за рїчною платою 100 зол. и помещанїє. Зголѣшуватїся належїтє письменю а еще лучше лично до мїстєчєного свѣщеника або до началнїка громады.
Бокѣвъ 6 лїстот. 1880. (2-7)